

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΠΕΡΙ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΠΟΥ ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΠΟΤΕ

3. Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΡΑΚΟΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Τρία δαχτυλίδια σε τρία δάχτυλα. Τρία χέρια γύρω από ένα παλιό πέτρινο τραπέζι. Τρεις φιγούρες υπό το φως των κεριών, περιστοιχισμένες από βιβλία.

«Η Αδελφή Φρεστόν συγκάλεσε συνεδρίαση του Ανώτατου Συμβουλίου».

Η φωνή, παρόλο που προερχόταν από έναν γεροδεμένο άντρα, ίσα που ακούστηκε. Ο ψίθυρος χανόταν ανάμεσα στους τεράστιους βιβλιοδετημένους τόμους που γέμιζαν τα λαξευμένα ράφια στους πέτρινους τοίχους, τόμους καλυμμένους με σκόνη και ιστούς αράχνης, ξεχασμένους για αιώνες.

«Δώσε μου να δω τις επιστολές, Αδελφέ Μεντόρο».

Η δεύτερη φωνή ανήκε σε μια γυναίκα με λευκά μαλλιά. Τα ρυτιδιασμένα χέρια της έπιασαν μια στοίβα από φακέλους που ο άντρας έσυρε πάνω στο τραπέζι.

Μόνο το θρόισμα του χαρτιού ακουγόταν ενώ τους μετρούσε, έναν προς έναν, πάνω στην πέτρινη επιφάνεια. Ήταν ένα πολύ παράξενο τραπέζι, ένας βράχος λαξευμένος σε σχήμα γιγάντιου ξαπλωμένου βιβλίου, με μια τετράγωνη τρύπα στη μέση, όπου μια σειρά από σκαλοπάτια κατέβαιναν σε ένα μυστηριώδες τούνελ στο εσωτερικό του, σαν πρόσκληση για να βυθιστείς στις πετρωμένες σελίδες του.

«Δώδεκα» είπε στο τέλος.

«Ναι, Μεγάλη Μαγίστρα» συγκατένευσαν οι άλλοι δύο.

«Ποια είναι η συμβουλή σας;»

Η φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας αποκάλυπτε την κούρασή της, αλλά ήταν ζεστή και τραγουδιστή, λες και την είχαν απαλύνει οι σοφές κουβέντες που είχε προφέρει μέσα στα χρόνια, και οι συνετές σιωπές.

«Γνωρίζεις ήδη τη γνώμη μου» είπε ο Αδελφός Μεντόρο. Μόλις ύψωσε τον τόνο της φωνής του, η ιταλική προφορά του έγινε πιο εμφανής. «Δεν μπορούμε να της έχουμε εμπιστοσύνη. Ποιος μπορεί να μας διαβεβαιώσει ότι δεν είναι εκείνη η *προδότρια* ανάμεσά μας;»

«Ποιος μπορεί να είναι βέβαιος ότι υπάρχει μια προδότρια ή ένας προδότης ανάμεσά μας;» ρώτησε τώρα το τρίτο πρόσωπο, ανοίγοντας τα λεπτά του χέρια με το σκούρο δέρμα, για να σπείρει την αμφιβολία στη γεμάτη υγρασία αίθουσα.

«Πρέπει να υπάρχει, Αδελφέ Σίλβεργουντ!» απάντησε ο Ιταλός, υψώνοντας τη φωνή. «Κάποιος έχει αλλοιώσει τις Αθάνατες Ιστορίες, *καπίσι*; Καταλαβαίνεις; Κάποιος άνοιξε το *Βιβλίο της μελάνης*. Κάποιος χρησιμοποιεί το *ατραμέντομ* ή, για την ακρίβεια, κάποιος το χρησιμοποιεί καταχρηστικά! Ποιος, εκτός από τους δικούς μας, είναι ικανός να κάνει κάτι τέτοιο;»

«Δεν μπορώ να το ξέρω, Αδελφέ Μεντόρο. Ίσως κάποιος εκτός του κύκλου μας να έχει παρεισφρήσει στα μυστικά μας».

«*Ιμποσάμπλε!* Αδύνατον!» είπε ο Αδελφός Μεντόρο, χτυπώντας το πέτρινο τραπέζι με τη σφιγμένη γροθιά του.

«Πολλά πράγματα δεν είναι δυνατά, ωστόσο έχουν συμβεί...» τον αντέκρουσε ο συνομιλητής του, στρέφοντας την παλάμη του προς τα πάνω και ανοίγοντας τα δάχτυλά του σαν λουλούδι.

Οι λέξεις σκόρπισαν, θαρρείς και είχαν μεταμορφωθεί σε ένα νέο στρώμα σκόνης.

«Ωστόσο» συνέχισε η Μεγάλη Μαγίστρα μετά από μία παύση, ενώ χάιδευε το εξώφυλλο ενός βιβλίου που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι «κατάφερε να σώσει δύο από τα βιβλία».

Καθώς ξεφύλλιζε τις σελίδες του βιβλίου, το φως των κεριών τρεμόπαιξε πάνω στις όμορφες εικόνες των σωματοφυλάκων που ξιφομαχούσαν.

«Μπορεί να είναι παγίδα» προειδοποίησε ο Αδελφός Μεντόρο, με τις γροθιές του ακόμη σφιγμένες.

«Μπορεί να είναι ο μοναδικός τρόπος να σώσουμε τις Αθάνατες Ιστορίες...» διαφώνησε ο σύντροφός του.

«Όλοι συνειδητοποιούμε τους κινδύνους της μεθόδου της. Οι ιστορίες θα μπορούσαν να καταστραφούν εις διπλούν εάν τα πράγματα παρεκτραπούν! Και καραδοκούν κι άλλοι κίνδυνοι... άγνωστοι κίνδυνοι. Για το όνομα του Θωθ, χρησιμοποιεί παιδιά! *Μπαμπίν!*»

«Μόνο η φαντασία των παιδιών έχει τη δύναμη να διεισδύσει απόλυτα σε μια ιστορία». Τα λεπτά δάχτυλα του Αδελφού Σίλβεργουντ έδειξαν τα σκαλοπάτια που κατέβαιναν προς το εσωτερικό του συμπαγούς πέτρινου βιβλίου.

Επικράτησε σιωπή και πάλι.

Το ρυτιδιασμένο χέρι της Μεγάλης Μαγίστρας άνοιξε έναν από τους φακέλους και έσπασε το κόκκινο βου-

λοκέρι. Έβγαλε από το εσωτερικό του ένα φύλλο χαρτί, που έμοιαζε χρυσαφένιο στο φως των κεριών, και το ξεδίπλωσε, αποκαλύπτοντας τη φίνα καλλιγραφία που κάλυπτε την επιφάνειά του. Χρειάστηκε λίγα μόνο λεπτά για να διαβάσει την επιστολή, την ξαναδίπλωσε και τη φύλαξε με προσοχή στον φάκελό της.

«Σας ευχαριστώ για τις συμβουλές σας, Μάγιστροι του Εσωτερικού Κύκλου» είπε, ενώνοντας τα δυο της χέρια πάνω στο τραπέζι. Το χρυσό της δαχτυλίδι εξείχε πάνω από τα δάχτυλά της και έλαμπε σαν φάρος μέσα στη σκοτεινή αίθουσα. «Πήρα μια απόφαση. Τρισμέγιστε Θωθ».

«Τρισμέγιστε Θωθ» επανέλαβαν όλοι μαζί.

Εκατομμύρια φωτεινές οθόνες σε όλο τον κόσμο έδειχναν τον Σέλερις Ζάργκο να μιλά στους θαυμαστές του από το τεράστιο αμφιθέατρο του Zargorplex, φορώντας το κλασικό μπλουζάκι με το «Z» σαν αστραπή στο στήθος, σαν άλλος υπερήρωας. Η παρουσίαση Z-Note είχε εξελιχθεί σε ένα από τα πιο πολυαναμενόμενα ετήσια ραντεβού στον κόσμο και η φεινική εκδήλωση δεν απογοήτευε κανέναν. Ο Μίστερ Ζάργκο είχε ανακοινώσει θεαματικές εξελίξεις στις σειρές Z-Tablet,

Z-Phone και Z-Watch και, επιπλέον, είχε παρουσιάσει μια οικιακή έκδοση του λογισμικού Z-Mind, το οποίο είχε ήδη φέρει την επανάσταση στα συστήματα διδασκαλίας στα σχολεία. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, έκανε μια επίδειξη της νέας γενιάς μηχανημάτων γυμναστικής ZargoTech, τα οποία αστραποβολούσαν πάνω στη σκηνή σαν διασημότητες προερχόμενα από μακρινούς γαλαξίες. Αλλά το κοινό ήθελε ακόμα περισσότερο, καθώς κυκλοφορούσαν φήμες ότι ο Ζάργκο έκρυβε κάποιον άσο στο μανίκι του.

«Α!» είπε ξαφνικά, με ένα κατεργάρικο χαμόγελο. «Υπάρχει ένα πραγματάκι ακόμα...»

Το κοινό χειροκρότησε ανυπόμονα, αφού όλοι ήξεραν το αληθινό νόημα εκείνης της φράσης. Ήταν έτοιμος να ανακοινώσει κάτι τεράστιο. Κάτι πραγματικά επαναστατικό, που θα άλλαζε τον τρόπο ζωής εκατομμυρίων ανθρώπων. Ο Μίστερ Ζάργκο πλησίασε την άκρη της σκηνής, περίμενε να σταματήσουν τα χειροκροτήματα και μετά από αρκετά δευτερόλεπτα ανυπόφορης αγωνίας ξεκίνησε το πραγματικό θέαμα της βραδιάς, εκείνο που όλος ο κόσμος περίμενε.

«Χάρη στην τεχνολογία Ζάργκο, δεν περπατάμε πια στον δρόμο όπως πριν». Ενώ μιλούσε ο χαμογελαστός διευθύνων σύμβουλος, μια ομάδα γεροδεμένων βοηθών

απομάκρυναν από τη σκινητή τα βαριά μηχανήματα γυμναστικής. «Το έχετε προσέξει, έτσι δεν είναι;»

Ο Μίστερ Ζάργκο έβγαλε το Z-Phone του και άρχισε να περπατάει μπροστά στο κοινό, ενώ έγραφε στο μικροσκοπικό πληκτρολόγιο της συσκευής. Τα ηχεία δυνάμωναν τα απαλά κλικ που συνόδευαν τα χτυπήματα των πλήκτρων, ενώ στην οθόνη στο βάθος εμφανιζόταν το μήνυμα που έγραφε στον Ζάο Τσουνγκ, τον διευθυντή τεχνολογίας.

«Έλα, Ζάο, έχω ένα πρόβλημα».

Ξαφνικά, ο ίδιος ο Ζάο Τσουνγκ εμφανίστηκε στη σκινητή, βγαίνοντας πίσω από μια κουρτίνα, βαδίζοντας επίσης χαλαρά ενώ πληκτρολογούσε στο μικρό του πληκτρολόγιο. Γέλια ακούστηκαν από το κοινό. Το μήνυμα που έγραφε τώρα ο Τσουνγκ προβαλλόταν σε μια δεύτερη οθόνη.

«Τι συμβαίνει, αφεντικό;»

Τα δύο στελέχη πηγαινοέρχονταν στη σκινητή διαγράφοντας οχτάρια, αποξενωμένοι από τα πάντα πέρα από τις οθονίτσες τους, ενώ ο Ζάργκο πληκτρολογούσε το νέο του μήνυμα:

«Συνέχεια πέφτω πάνω στον κόσμο καθώς περπατάω στον δρόμο...»

Μόλις έγραψε αυτές τις λέξεις, οι δύο άντρες έπεσαν

ο ένας πάνω στον άλλο. Το κοινό έσκασε στα γέλια. Και ο χαμός συνεχίστηκε όταν και οι δύο ψέλλισαν κάτι μεταξύ τους χωρίς καν να σταματήσουν, ενώ συνέχιζαν με απόλυτη ηρεμία την ψηφιακή τους συνομιλία.

«Σε καταλαβαίνω απόλυτα, Μίστερ Ζάργκο. Το παθαίνω κι εγώ συνέχεια».

«Είναι σπαστικό, δε νομίζεις;»

«Εννοείται!»

«Πιστεύεις ότι η ομάδα σου θα μπορούσε να βρει κάποια λύση;»

«Φυσικά, Μίστερ Ζάργκο! Το βάζουμε μπρος άμεσα!»

«Ευχαριστώ, Ζάο».

Μόλις η συνομιλία ολοκληρώθηκε, ο Μίστερ Ζάργκο εξαφανίστηκε από το αριστερό μέρος της σκηνής, ενώ ο Ζάο χώθηκε πίσω από μια κουρτίνα στα δεξιά.

Τότε άρχισε να ακούγεται από τα μεγάφωνα μια επική μουσική και τα δύο στελέχη εμφανίστηκαν και πάλι στη σκηνή. Αλλά, αυτή τη φορά, ήταν ανεβασμένοι σε δυο πλατφόρμες που έμοιαζαν σαν τετράγωνα σκέιτμπορντ, τα οποία τους μετέφεραν με ρυθμό αντίστοιχο με τον βηματισμό πεζού, προς το κέντρο της εξέδρας, τον έναν πάνω στον άλλο. Τα μουρμουρητά των θεατών ζωήρευαν και γίνονταν εκφράσεις έκπληξης, καθώς τα δύο στελέχη συνέχιζαν να πληκτρολογούν.

«Λοιπόν, κύριε Ζάργκο, πώς σου φαίνεται η λύση μας;»

Οι δυο άντρες ήταν έτοιμοι να συγκρουστούν και πάλι. Αλλά το τελευταίο δευτερόλεπτο, τα μονοπατίνια απέφυγαν τη σύγκρουση με έναν κομπό ελιγμό και πέρασαν το ένα δίπλα από το άλλο. Το κοινό χειροκρότησε, τους αποθέωσε και σφύριξε ενθουσιασμένο, ενώ ο Μίστερ Ζάργκο έγραφε την απάντησή του:

«Έχω πάθει πλάκα, Ζάο! Ηλιακή ενέργεια, αυτόματος πιλότος και ενσωματωμένο GPS... Πώς θα το ονομάσετε;»

Εκείνη τη στιγμή τα δύο πρωτοεμφανιζόμενα γκάτζετ έστριψαν και κατευθύνθηκαν προς το κοινό.

«Z-Board, προφανώς!» έγραψε ο διευθυντής τεχνολογίας.

Ο Ζάργκο και ο Ζάο σταμάτησαν να πληκτρολογούν την ώρα ακριβώς που σταματούσαν οι πλατφόρμες με τα ροδάκια στο χέιλος της σκηνής. Πήδηξαν και οι δύο στο πλάι, πάτησαν με δύναμη στο πίσω μέρος των μονοπατινιών τους και τα έπιασαν στον αέρα, δείχνοντας στο κοινό την αστραφετή τους μαύρη επιφάνεια.

«Το Z-Board!» φώναξαν θριαμβευτικά μπροστά σε χιλιάδες ανθρώπους που χειροκροτούσαν εκτός εαυτού, όλοι τους όρθιοι. Η λάμψη από εκατοντάδες φλας φωτίσαν τον Μίστερ Ζάργκο και τον διευθυντή τεχνολογίας του την ώρα που οι παλάμες τους ενώνονταν σε ένα συμβολικό «κόλλα το!», εικόνα που σύντομα θα

γέμιζε εξώφυλλα εφημερίδων και περιοδικών σε όλο τον κόσμο.

Και τότε, συνέβη κάτι απρόσμενο.

Στην τεράστια οθόνη που έδειχνε το Z-Phone του Μίστερ Ζάργκο, άρχισε να δονείται το εικονίδιο ενός τηλεφώνου. Τρεις λέξεις εμφανίστηκαν στο κάτω μέρος της οθόνης: *Εισερχόμενη κλήση – ΓΚΟΥΣΤΑΦ*.

Όχι τώρα, ηλίθιε! σκέφτηκε ο Μίστερ Ζάργκο εξοργισμένος. Αλλά, εξωτερικά, απλώς ανασήκωσε τους ώμους και χαμογέλασε στο κοινό, λες και ήταν και αυτό μέρος του θεάματος. Έπειτα αποσύνδεσε το μικρόφωνό του και έκανε μεταβολή για να απαντήσει στην κλήση, ενώ ο Ζάο συνέχιζε την επίδειξη του νέου τεχνολογικού θαύματος στο ενθουσιασμένο κοινό.

«Τι θέλεις τώρα, Γκους;» γρύλισε ο Ζάργκο. «Δε βλέπεις την παρουσίαση Z-Note, βρε πανίβλακα; Είμαι απασχολημένος!»

«Ουπς... εγκώωω... συγγνώμη, Μίστερ Ζάργκο» φέλιξε η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής. «Αλλά σκέφτηκα ότι φα φέλατε να το μάφετε. Η πρώτη φάση της Επικείρησης Απεντομώσεις ολοκληρώθηκε με επιτυχία! Ξεκινιάω τη ζεύτερη φάση».

«Ναι, καλά, εντάξει, Γκους» είπε ο Μίστερ Ζάργκο. «Συνέχισε την “απεντόμωση” και κράτα με ενήμερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αλλά, την επόμενη φορά, μη μου τηλεφωνήσεις στα μισά συνέντευξης τύπου που παρακολουθεί ο μισός πλανήτης!»

«Ναι, Μίστερ Ζάργκο. Μάλιστα, Μίστερ Ζάργκο. Ευκαριστώ, Μίστερ Ζ...»

Ο Μίστερ Ζάργκο έκλεισε το τηλέφωνο, το έβαλε στην τσέπη του και γύρισε προς το φανατικό κοινό, τα φωτογραφικά φλας, τον θρίαμβο και τη δόξα. Γρήγορα ξέχασε τελείως τον εκνευριστικό του ακόλουθο. Για μια ακόμα φορά, είχε γράψει ιστορία.

**ΤΟ ΠΙΟ ΕΠΙΚΟ
ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΕΠΙΚΟ...**

Οι Αθάνατες Ιστορίες εξακολουθούν να πέφτουν θύματα μιας παράξενης πλεκτάνης που αλλοιώνει την πλοκή τους. Και αυτή τη φορά... ο Δον Κιχώτης δεν έρχεται αντιμέτωπος με ανεμόμυλους, αλλά με έναν δράκο. Έναν δράκο με σάρκα και φολίδες! Η Άλμπα και ο Ντιέγκο κατάφεραν να διορθώσουν δύο ιστορίες, αλλά οι περιπέτειές τους μόλις τώρα ξεκίνησαν. Και κάθε φορά είναι και πιο επικίνδυνες!

Ανάμεσα σε ιππότες, πριγκίπισσες, δράκους και... δαίμονες, θα πρέπει να καταφέρουν να επιβιώσουν και να επιστρέψουν στη ζωή τους και στη θεία Μπεατρίθ.

**Μη χάσεις τη νέα αυτή περιπέτεια,
όπου τα βιβλία κινδυνεύουν
και τα παιδιά γίνονται θρυλικοί ήρωες!**

ISBN 978-618-03-1106-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ./ΣΗΣ 81106

από 9 ετών